Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :		Ἐξωτερικοῦ :	
Ἐτησία	δρ. 3,—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . .	» 4,50	Ἑξάμηνος . . .	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος . . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟΥ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος | *Ἐν Ἀθήναις, 31 Μαρτίου 1912* | *Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 18*

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'

ΥΨΗΛΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΙ

Τὸ ταξεῖδι ἀρχίζει καλά.

Αἱ ἀνησυχίαι τοῦ Πέτρου διελύθησαν. Ἡ θάλασσα δὲν τὸν ἐπείραζε διόλου. Εἰς τὸ τραπέζι ἐσερβίριζε μ' ἐπιτηδειότητα καὶ μὲ χάριν (*). Ὁ πλοίαρχος τὸν ἀνεγνώρισε, παρετήρησε δὲ ὅτι ἡ γειτόνισσά του ὡμιλοῦσεν εἰς τὸν νεαρὸν ὑπηρέτην μὲ κάποιαν οἰκειότητα. Ἐπειδὴ ἐγνώριζεν, ὅτι ἦτο ὑψηλῆς περιωπῆς κυρία, αὐτὸ τὸν ἐξέπληξεν. Καὶ δὲν ἔδειξε μὲν εἰς τὸ τραπέζι τίποτε, τὸ ἀπογευμα ὅμως ὅταν τὴν ἐπανεῖδεν εἰς τὸ κατάστρωμα, ἔφερε μὲ τρόπον τὴν ὁμιλίαν καὶ τὴν ἠρώτησε πόθεν τὸ ἐνδιαφέρον της πρὸς τὸν ἄγνωστον ἐκεῖνον.

— Συγχωρήσατε τὴν ἐρώτησίν μου, κυρία, τῆς εἶπεν· ἀλλ' αὐτὸ τὸ παιδὶ μ' ἐνδιαφέρει· ἔχει εἰς τὸ ἐξωτερικὸν του κάτι τὸ ἰδιαίτερον ποὺ μ' ἑλκύει καὶ μάλιστα μὲ κάμνει νὰ στενοχωροῦμαι ποῦ τὸν βλέπω εἰς τέτοιαν ὑπηρεσίαν.

— Αὐτὸ σημαίνει, κύριε πλοίαρχε, ὅτι ἔχετε θαυμασίαν διορατικότητα, ἀπήντησεν ἡ κυρία Ζολλιέ. Ἄλλως τε μὲ προλαμβάνετε, διότι ἤθελα νὰ σᾶς μιλήσω γι' αὐτό. Μοῦ ἀπηγόρευσε νὰ φανερώσω τὸνομά του, ἀνήκει ὅμως εἰς μεγάλην ἀριστοκρατικὴν οἰκογένειαν.

— Καμμιὰ κακοκεφαλιὰ λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ ναυτικὸς κάπως ἀπογοητευμένος.

— Ἄ, ὄχι! Ἀπεναντίας εἶνε ἕνας μικρὸς ἥρως ἀφοσιώσεως καὶ θάρρους, τὸν ὁποῖον θαυμάζω εἰλικρινῶς.

— Ἔτσι; Πῆτέ μου λοιπὸν τί συμβαίνει.

Ἡ Ζολλιὲ διηγήθη τότε εἰς τὸν πλοίαρχον Δελὰρζ ὅσα ἐγνώριζεν ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ Πέτρου καὶ ποῖος ἦτον ὁ σκοπὸς τοῦ ταξειδίου του. Καὶ ὁ ἀγαθὸς ναυτικὸς συνεκινήθη βαθέως.

— Ἰδοὺ θαυμάσια παιδιά, εἶπε. Κάτι πρέπει νὰ κάμω γι' αὐτόν... Τοὐλάχιστον νὰ τὸν βγάλω ἀπὸ τὴν ἐξευτελιστικὴν θέσιν ποὺ εὑρίσκεται τώρα. Αὐτὸ εἰμπορεῖ νὰ τὸν βλάψῃ ἀργότερα. Ὅλοι, βλέπετε, δὲν ἔχουν τὴ δική σας καρδιά, οὔτε σκέπτονται σὰν καὶ σᾶς...

— Ἔχετε δίκηο, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Ζολλιέ, δὲν πρέπει νὰ μείνῃ περισσότερον ὑπηρέτης.

— Θὰ τὸν προστατεύσετε λοιπόν; ἀνέκραξεν ἡ Ἑλένη, ἡ ὁποία εἶχε παρακολουθήσῃ μὲ μεγάλην προσοχὴν τὴν συνομιλίαν.

— Μάλιστα, δεσποινίς· σᾶς εὐχαριστεῖ αὐτό;

— Πολύ. Βρίσκω τὸν κύριον... τὸν κύριον Πέτρον θαυμάσιον καὶ τὸν ἀγαπῶ πολύ!

— Ἕνας λόγος ἀκόμη διὰ νὰ κάμω ὑπὲρ αὐτοῦ ὅ,τι εἰμπορῶ.

«Ἔμπα μέσα, παιδί μου». (Σελ. 154, στ. 6')

Ὁ κ. Δελὰρζ ἐσηκώθη, ἐχαιρέτησε τὰς κυρίας, ἀπῆλθεν εἰς τὴν καμπίνα του καὶ ἐκάλεσε τὸν οἰκονόμον διὰ νὰ τῷ ὁμιλήσῃ.

— Ἔχετε, τῷ εἶπεν, ἕνα ὑπηρέτην ποὺ μ' ἐνδιαφέρει· αὐτὸν ποὺ τὸν λέγουν Πέτρον. Ποῖος εἶνε;

— Δὲν γνωρίζω, καπετάνιο μου. Μοῦ εἶπεν ὅτι ὀνομάζεται Πέτρος Γεώργιος...

— Εἴσθε εὐχαριστημένος ἀπ' αὐτόν;

— Πάρα πολύ! Ἐργάζεται καλὰ καὶ γρήγορα καὶ εἶνε τόσο ἔξυπνος!... Ξέρει ἀγγλικά, γερμανικά, ἱσπανικά... Δὲν βρίσκονται τέτοιοι καμαρότοι καθεμέρα. Καὶ καθόλου φλύαρος. Τὸν ἀγαποῦν ὅλοι, μολονότι δὲν ὁμιλεῖ εἰς κανένα ἐκτὸς τῆς ὑπηρεσίας του.

— Λοιπόν, δυστυχῆ μου φίλε, θὰ σοῦ πάρω αὐτὸν τὸν μαργαρίτην διὰ τὴν ἰδι-

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 143.

«Θὰ τὸν προστατεύσετε λοιπόν;...» (Σελ. 153, στ. 6')

αιτέραν μου ὑπηρεσίαν, εἶπεν ὁ κ. Δελάρζ.

— Ὦ, καπετάνιο μου! εἶνε δυνατόν; ἀνέκραξεν ὁ κ. Δενιέ καταλυπημένος.

— Ναί, ναί, δυνατώτατον!.. Εἶνε παιδί μεγάλης οἰκογενείας καὶ αὐτὰ τὰ κάμνει ἀπὸ υἱίκην στορτήν. Θέλω νὰ τὸν ἀπαλλάξω ἀπὸ τὴν ταπείνωσιν αὐτῆς τῆς θέσεως καὶ νὰ τὸν κάμω γραμματέα μου. Εἰς τὴν θέσιν του σᾶς δίδω τὸν Εὐτύχιον, τὸν θαλαμηπόλον μου, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ κάμνῃ εἰς τὸ ἑξῆς δι' ἐμὲ παρὰ τὸ κρεββάτι μου καὶ τὰ ὑποδήματά μου. Ὁ Πέτρος θὰ κάμνῃ τὰ λοιπά. Στείλατέ μού τον ἐδῶ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τοῦ πῆτε τίποτε.

— Ναί, καπετάνιο μου, ἀλλὰ ἐγὼ χάνω ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀνταλλαγήν...

— Ἐγὼ ὅμως κερδίζω, εἶπεν εὐθύμως ὁ πλοίαρχος, γιατὶ ὁ Εὐτύχιος δὲν εἶνε βέβαιά μαργαρίτης.

— Ὦ! ὄχι βέβαια!

Ἡ εὐτυχία τοῦ ἑνὸς κάμνει τὴν δυστυχίαν τοῦ ἄλλου.

Ὁ οἰκονόμος ἐπῆγε νὰ εὕρῃ τὸν Πέτρον, ὁ ὁποῖος ἐκαθάριζε τὰ διακόσια εἴκοσι μαχαίρια, ποὺ μετεχειρίσθησαν εἰς τὸ πρόγευμα.

Χάρις εἰς μικρὸν μηχάνημα, ἡ ἐργασία ἐγίνετο γρήγορα καὶ αἱ χαλύβδιναι λεπίδες διετήρουν τὴν στιλπνότητα τοῦ καινουργοῦς. Ὁπωσδήποτε ἔπρεπε νὰ τὰ σκουπίσῃ ἀφοῦ τὰ ἐπέρασε ἀπὸ τὴν μηχανὴν καὶ δὲν εἶχε νὰ χάσῃ στιγμήν, διὰ νὰ τελειώσῃ ἡ ἐργασία ἐγκαίρως.

— Ἐτελείωσες κῆρλα; εἶπεν ὁ οἰκονόμος ἔκπληκτος, ἐνῷ ὁ Πέτρος εἰργάσετο βιαστικά, χωρὶς νὰ σηκώνῃ κεφάλι.

— Μάλιστα, κύριε. Δέκα μένουν ἀκόμη καὶ γίνονται ἀμέσως.

— Σὲ ζητεῖ ὁ πλοίαρχος.

— Ἀλήθεια; γιὰ καλὸ ἢ γιὰ κακό;

— Καλὸ γιά σένα, κακὸ γιὰ μένα.

— Πῶς αὐτό;

— Σὲ παίρνει γραμματέα του καὶ μοῦ δίνει στὴ θέσι σου τὸν καμαριέρη του. Ἄχ, φουρτούνα ποὺ μὲ βρῆκε!

— Γραμματεὺς τοῦ πλοιάρχου! ἀνέκραξεν ὁ Πέτρος συγκεκινημένος. ὦ, πόσον εἶμαι εὐτυχής!

— Θέλει τούλάχιστον δυόμισυ ὧρες νὰ κάμῃ τὰ μαχαίρια, ποὺ σὺ τὰ κάνεις σὲ τρία τέταρτα τῆς ὥρας! ἐξηκολούθησεν ὁ οἰκονόμος. Τοῦ εἶχα πρὶν καὶ χάρηκα τόσο πολὺ ποὺ τὸν ξεφορτώθηκα! Νάτος πάλι!..

Μὲ τὴν συνομιλίαν αὐτήν, ὁ Πέτρος ἐτελείωσε τὴν ἐργασίαν του, ἔπλυνε τὰ χέρια του, ἔβγαλε τὴν ποδιάν του, ἐφόρεσε τὴν ζακέτταν του καὶ ἡτοιμάσθη νὰ παρουσιασθῇ πρὸ τοῦ πλοιάρχου.

— Πρὸ πάντων μὴ δείξῃς ὅτι ξεύρεις τί σὲ θέλει· μοῦ ἐσύστησε νὰ μὴ σοῦ πῶ τίποτε.

— Εὐχαριστῶ πολύ, καλέ μου κύριε Δενιέ, εἶπεν ὁ Πέτρος ἐξερχόμενος.

Μὲ ὅλον του τὸ θάρρος καὶ τὰς σταθερός του ἀρχάς, ἐχαίρετο πολὺ ποὺ διέσχιζε τώρα τὸ κατάστρωμα, γεμᾶτον ἐπιβάτας, χωρὶς τὴν στολὴν τοῦ καμαρότου. Μολονότι εἶχε δαμάσῃ τὴν ὑπερηφάνειάν του, τὸν ἐπλήγωνε κάπως ἡ ἀσπρη του ποδιά. Θὰ ἐπροτίμοῦσε νὰ ἐργάζεται εἰς τὴν καρβουνοθήκην. Κανεὶς δὲν θὰ τὸν ἔβλεπε καὶ ὁ κόπος του θὰ τῷ ἐφαίνετο ὀλιγώτερος ὅταν δὲν θὰ τὸν ἐγνώριζε παρὰ μόνος αὐτός.

Ἐν τούτοις ἐλογίζετο εὐτυχὴς ποὺ ἐταξείδευεν ὑπ' αὐτοὺς τοὺς ὅρους. Μετὰ ἕνα μῆνα θὰ ἐνηγχαλίζετο τὸν πατέρα του. Αὐτὸ δὲν ἄξιζε μερικὰς ταπεινώσεις; Καὶ ἂν πραγματικῶς ὁ πλοίαρχος θὰ τῷ ἔδιδε μίαν θέσιν ἀνωτέραν, πλέον σύμφωνον μὲ τὴν ἀνατροφήν του καὶ μὲ τὰς κλίσεις του, τότε θὰ ἐλογίζετο μακάριος!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'

Ο ΠΕΤΡΟΣ ΠΡΟΒΙΒΑΖΕΤΑΙ

Ἐνώπιον τοῦ πλοιάρχου

Αὐτὰ σκεπτόμενος, ἔφθασεν εἰς τὴν θύραν τῆς μεγάλης καμπίνας, ἡ ὁποία ἦτο ἡ αἴθουσα καὶ ὁ κοιτὼν τοῦ πλοιάρχου.

Ἡ θύρα ἦτο ἀνοικτή· μέσα ὁ κ. Δελάρζ ἀνεγίνωσκε.

Ἐσήκωσε τὰ μάτια, ὅταν ἤκουσε νὰ κτυποῦν, καὶ εἶδε τὸν Πέτρον, ὁ ὁποῖος ἐχαιρετοῦσε μὲ τὸ καπέλλον εἰς τὸ χέρι.

— Ἔμπα μέσα, παιδί μου, τῷ εἶπε, μὲ φωνὴν γεμάτην καλωσύνην.

Ὁ Πέτρος ὑπήκουσε καὶ ἐπροχώρησεν ὀλίγα βήματα, πλέον συγκεκινημένος ἢ ὅσον θὰ τὸ ἐφαντάζετο αὐτὸς ὁ τόσον γενναῖος.

— Πλησίασε καὶ μὴ φοβᾶσαι τίποτε, ὑπέλαβεν ὁ κ. Δελάρζ. Μοῦ ἀρέσεις καὶ θέλω νὰ σὲ γνωρίσω καλλίτερα. Ὡρισμένως σὺ εἶσαι παιδὶ οἰκογενείας, ποὺ ἔκαμε στραβοκεφαλιὲς καὶ τώρα φεύγεις πρὸ τῆς πατρικῆς ὀργῆς, ἔ;

— Ὦ, κύριε πλοίαρχε! ἀνέκραξεν ὁ Πέτρος, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον ἐπορφυρώθη· τί ὑποψία!....

— Ἔλα, πές μου τὴν ἀλήθεια... Δὲν θὰ σοῦ κάμω περιττὰς νουθεσίας, ἐξηκολούθησεν ὁ πλοίαρχος μὲ πονηρὸν μειδίαμα, καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει θὰ σὲ πάω εἰς τὸ Βουένος Ἄϋρες, ἀφοῦ τέτοια εἶνε ἡ ἐπιθυμία σου.

— Πλοίαρχέ μου, εἶπε σοβαρὰ ὁ Πέτρος, ἐγείρων ὑπερηφάνως τὴν κεφαλήν· εἶμαι ἕτοιμος νὰ σᾶς πῶ ποιὸς εἶμαι καὶ πρὸς ποῖον σκοπὸν ἐπεχείρησα αὐτὸ τὸ ταξεῖδι. Ἄφισα τὄνομά μου εἰς τὴν σκιάν, ὅταν ἀνέλαβα τὴν ταπεινήν μου ὑπηρεσίαν, διότι ὁ πατέρας μου μ' ἐδίδαξεν ὅτι τὄνομα δὲν ἀνήκει μόνον εἰς τὸ ἄτομον ἀλλὰ εἰς ὅλην τὴν οἰκογένειαν. Τὴν στιγμὴν ποὺ ὑπέκυπτα εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ γίνω ἑκουσίως ὑπηρέτης, ἐνθυμήθην τὰ λόγια του. Δὲν ἤθελα κανένας ἐπιβάτης νὰ ὑπάγῃ νὰ εἰπῇ εἰς κανένα συγγενή μας, ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ μαρκησίου Ριονσαὶ τὸν ἐσερβίρισεν εἰς τὸ τραπέζι. Αὐτὸς εἶνε ὁ μόνος λόγος ποὺ ἀπεσιώπησα τὄνομά μου.

Ὁμιλῶν, ἔβγαλε τὸ πορτοφόλι του, τὸ ἤνοιξε καὶ παρουσίασεν εἰς τὸν πλοίαρχον ἀντίγραφον τοῦ βαπτισιακοῦ του, κατὰ τὸ ὁποῖον ὁ Πέτρος Γεώργιος Ριονσαί, υἱὸς τοῦ μαρκησίου Ρενὲ Θεοδώρου Ριονσαὶ καὶ τῆς συζύγου του Μαρκέλλας Φοντπρέ, ἐγεννήθη εἰς τὸν Πύργον τοῦ Σαὶν Βαλλιὲ κ' ἐβαπτίσθη εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ πύργου ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου τῆς ἐπαρχίας.

Ὁ κ. Δελάρζ ἀνέγνωσε τὸ πιστοποιητικὸν καὶ τοῦ τὸ ἀπέδωσε. Ἔπειτα τὸν ἔβαλε νὰ καθήσῃ καὶ τοῦ εἶπε μὲ καλωσύνην:

— Παιδί μου, θέλω νὰ μάθω τὰ αἴτια ποὺ σ' ἔρριψαν ἔτσι μόνον εἰς τὴν μεγάλην ζωήν. Δὲν εἶνε, σὲ βεβαιῶ, χυδαία περιέργεια, ἀλλὰ εἰλικρινὲς ἐνδιαφέρον.

— Θὰ σᾶς εἰπῶ εἰλικρινῶς ὅ,τι ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθετε, ἀφοῦ σᾶς εὐχαριστήσω διὰ τὴν καλωσύνην ποὺ μοῦ δείχνετε. Θὰ προσπαθήσω νὰ φανῶ ἄξιος... Ἰδοὺ ἡ ἱστορία μου μὲ ὀλίγας λέξεις:

« Ὁ πατέρας μου κατεστράφη θελήσας νὰ διπλασιάσῃ τὴν περιουσίαν του γι' ἀγάπη μας. Ἔφυγε διὰ νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ δυστύχημα καὶ μᾶς ἄφισε, τὴν μητέρα μου, τὴν ἀδελφήν μου καὶ ἐμέ, εἰς τὸν πύργον τῆς Ροχέττης. Ἡ μητέρα μου ἔπεσεν ἄρρωστη ἀπὸ τὴν λύπην της· ἡ ἀδελφή μου κ' ἐγὼ ἐκαλλιεργούσαμε καὶ διευθύναμε τὸ μικρό μας κτῆμα. Ὅταν εἶδα ὅτι ἡ μητέρα μου ἐχειροτέρευεν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, ἀπεφάσισα νὰ ὑπάγω νὰ εὕρω τὸν πατέρα μου, τοῦ ὁποίου τὰ γράμματα δὲν τὰ ἐλαμβάναμεν, διότι δὲν μπορῶ νὰ πιστεύσω ὅτι δὲν μᾶς ἔγραφε...

— Γι' αὐτὸ πηγαίνεις στὴν Ἀμερική;

(Ἕπεται συνέχεια)

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΟ ΑΜΑΡΑΝΤΟ

Τὸ ἀνεύωδο τὸ ἀμάραντο
μέσα σὲ ρόδα εὑρέθη·
Τὰ ρόδα ἐμαρρθήκανε,
ξεφύλλισαν, μὰ ἐκεῖνο
Τὴν εὐωδιά τους κράτησε
καὶ λέει μὲ κάποια μέθη·
— Τὸ ἀθάνατό μου τὸ κορμὶ
Ρόδο περνάει καὶ κρίνο!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Μ. CERVANTES]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' *(Συνέχεια)*

— Εὐγενέστατε ἄρχον, σᾶς εἶμαι εὐγνώμων διὰ τὰς πολλαπλᾶς περιποιήσεις, τὰς ὁποίας ἔλαβε εἰς τὸν ἔνδοξον πύργον σας, καὶ θὰ σᾶς εἶμαι ἐφ' ὅρου ζωῆς. Θὰ ἤμην μάλιστα εὐτυχὴς ἂν ἠμποροῦσα νὰ σᾶς δείξω κ' ἐμπράκτως τὴν εὐγνωμοσύνην μου. Ἀλλὰ τί θέλετε ἀπὸ ἐμέ; Μήπως ἔχετε κανένα αὐθάδη ἐχθρὸν διὰ νὰ τὸν τιμωρήσω ἀμέσως; Διατάξατέ με, σᾶς παρακαλῶ!

Ὁ πανδοχεύς, μὲ τὴν ἰδίαν σοβαρότητα, ἀπεκρίθη.

— Κύριε Ἱππότα, εἶμαι εἰς θέσιν νὰ τιμωρῶ μόνος μου τοὺς ἐχθρούς μου καὶ νὰ ἐκδικοῦμαι ἀμέσως ὅσους μὲ προσβάλλουν. Δὲν θὰ σᾶς ἐνοχλήσω λοιπὸν διὰ τέτοιον πρᾶγμα. Ἀλλὰ τὸ μόνον ποὺ ἐπιθυμῶ ἀπὸ τὴν Ἐκλαμπρότητά σας, εἶνε νὰ μοῦ πληρώσῃ τὸ δεῖπνον καὶ τὸ κρεββάτι ποὺ σᾶς ἔδωσα ἀπόψε, καθὼς καὶ τὸ κριθάρι ποὺ ἔφαγαν τὰ ζῷα σας.

— Τί σημαίνει αὐτό; ἀνέκραξεν ἔκπληκτος ὁ Δὸν Κιχώτης. Μήπως εἶνε ἐδῶ ξενοδοχεῖον;

— Βεβαιότατα ποὺ εἶνε ξενοδοχεῖον, ὑπέλαβεν ὁ πανδοχεύς, καὶ μάλιστα ἓν ἀπὸ τὰ τιμιώτερα καὶ τὰ καλλίτερα.

— Τότε, ὑπέλαβεν ὁ Δὸν Κιχώτης, βλέπω ὅτι ἔπεσα θῦμα μιᾶς πλάνης, διότι τὸ ἐξέλαβα πράγματι ὡς πύργον. Ὁπωσδήποτε, ἀφοῦ δὲν εἶνε πύργος ἀλλὰ ξενοδοχεῖον, τὸ μόνον ποὺ δὲν εἰμπορεῖτε νὰ κάμετε τώρα, εἶνε νὰ παιτήσετε πληρωμήν. Διότι μοῦ εἶνε ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ κάμω πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἀντιβαίνει εἰς τοὺς νόμους τῆς πλανοδίου Ἱπποσύνης. Κανὲν ἀπὸ τὰ βιβλία ποὺ ἐδιάβασα, δὲν λέγει ὅτι πλανόδιος ἱππότης ἐπλήρωσε ποτὲ γεῦμα ἢ κρεββάτι εἰς κανὲν πανδοχεῖον ὅπου τυχὸν ἐστάθμευσε διὰ ν' ἀναπαυθῇ. Καὶ πραγματικῶς ἡ δωρεὰν φιλοξενία τοῖς ὠφείλετο ὡς ἀντάλλαγμα τῶν κόπων καὶ τῶν στερήσεων, τὰς ὁποίας ὑφίσταντο χάριν τῆς ἀνθρωπότητος.

«Συμφωνῶ μαζί σας, ἀλλὰ θέλω τὰ λεπτά μου!»
(Σελ. 155, στ. 6')

— Ὅλ' αὐτὰ εἶνε καλὰ καὶ ἅγια, ἀντεῖπεν ὁ ἐπίμονος πανδοχεύς· συμφωνῶ μαζί σας, ἀλλὰ θέλω τὰ λεπτά μου.

— Οἰκτρὲ καὶ ἠλίθιε ξενοδόχε! Οὔτε λέξιν πλέον περὶ αὐτοῦ τοῦ ζητήματος! ἀνέκραξεν ὁ Δὸν Κιχώτης· πτερνίζων δὲ τὸν Ἀχαμνόωντα ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν αὐλήν, χωρὶς κἂν νὰ στραφῇ, διὰ νὰ ἰδῇ ἂν τὸν ἠκολούθει ὁ ἱπποκόμος του. Καὶ μετ' ὀλίγον εὑρέθη ἀρκετὰ ἀπομακρυσμένος ἀπὸ τὸ πανδοχεῖον.

Ὁ πανδοχεύς, βλέπων τὸν ἱππότην νὰ φεύγῃ ἀπλήρωτος, ἔπιασε τὸν Σάντσον. Ἀλλ' οὗτος ἐδήλωσεν, ὅτι ἀφοῦ ὁ κύριός του δὲν ἠθέλησε νὰ πληρώσῃ, δὲν ἤθελεν οὔτε αὐτός· διότι ὅ,τι ἦτο νόμος δι' ἕνα πλανόδιον ἱππότην, θὰ ἦτο ἐπίσης καὶ διὰ τὸν ἱπποκόμον του. Τότε ὁ πανδοχεὺς ἐθύμωσε καὶ εἶπεν εἰς τὸν Σάντσον μὲ ὕφος ἀπειλητικόν, ὅτι ἔπρεπε νὰ πληρώσῃ ἀμέσως, ἂν δὲν ἤθελε νὰ τὸ μετανοήσῃ.

Ὁ Σάντσος ἐπέμενε ν' ἀρνῆται. Κατὰ κακήν του τύχην, τὴν στιγμὴν ἐκείνην τέσσαρες ὑφανταὶ τῆς Σεγοβίας, τρεῖς ἐργάται τοῦ βελονοποιείου τῆς Κορδοῦ καὶ δύο ἀγυθοφόροι τῆς ἀγορᾶς τῆς Σεβίλλης, ἔφθασαν συγχρόνως εἰς τὸ πανδοχεῖον. Ὁ πανδοχεὺς τοὺς εἶπε τὴν αἰτίαν τῆς φιλονεικίας καὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ συνέλαβον τὴν ἰδέαν νὰ διασκεδάσουν εἰς βάρος τοῦ Σάντσου. Κ' ἐνῷ μερικοὶ τὸν ἐσήκωσαν διὰ τῆς βίας ἀπὸ τὸ σαμάρι τοῦ γαϊδάρου του, ἄλλοι ἔτρεξαν εἰς τὸ σπίτι, ἐπῆραν ἕνα μεγάλο καὶ γερὸ πάπλωμα ἀπὸ τὸ κρεββάτι τοῦ πανδοχέως καὶ τὸ ἔφεραν ἔξω εἰς τὴν αὐλήν, ὅπου ἦτο εὐρυχωρία καὶ δὲν ὑπῆρχε ταβάνι...

Ἥρπασαν τότε μὲ τὰς χονδρὰς των χεῖρας τὸν κακόμοιρον τὸν Σάντσον, τὸν ἔρριψον εἰς τὸ μέσον τοῦ παπλώματος, τὸ ὁποῖον ἐκρατοῦσαν τεντωμένον ἀπὸ τὰς ἄκρας, καὶ ἤρχισαν νὰ τὸν ἐκσφενδονίζουν δυνατὰ εἰς τὸν ἀέρα. Ὅσον περισσότερον ἐφώναζεν ὁ δυστυχὴς ἱππικόμος, τόσον ὑψηλότερα τὸν ἐτίναζαν οἱ χονδράνθρωποι ἐκεῖνοι, καὶ τόσον περισσότερον ἐγελοῦσαν ὅσον ὑπέφερεν αὐτός.

Οἱ ἀλαλαγμοὶ τῶν δημίων καὶ αἱ κραυγαὶ τοῦ θύματος ἔφθασαν τέλος συγκεχυμένα εἰς τὴν ἀκοὴν τοῦ Δὸν

«Τόσον ὑψηλότερα τὸν ἐτίναζαν οἱ χονδράνθρωποι...»
(Σελ. 155, στ. γ')

Κιχώτου, ὁ ὁποῖος ἐσταμάτησε διὰ ν' ἀκούσῃ καλλίτερα καὶ ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν φωνὴν τοῦ πιστοῦ του ἱπποκόμου. Καὶ ἤκουσε καθαρά:

— Βοήθεια!.. ἀφέντη Δὸν Κιχώτη!..

Στραφεὶς τότε μὲ τὸν Ἀχαμνόωντα, ἐνόησε τὸ σκληρὸν παιγνίδι, εἰς τὸ ὁποῖον παρεδίδοντο. Ἔβλεπε μακρόθεν τὸ σφαιροειδὲς σῶμα τοῦ Σάντσου ν' ἀνεβοκατεβαίνῃ εἰς τὸν ἀέρα μὲ τόσην εὐκινησίαν καὶ χάριν, ὥστε ἂν δὲν ἦτο θυμωμένος, θὰ ἐγελοῦσε μὲ τὴν καρδιά του.

Ὁ Σάντσος ἐξηκολούθησε νὰ πετᾷ ἔτσι, ἕως ὅτου ὁ κόπος ἠνάγκασε τοὺς δημίους του νὰ παύσουν. Τὸν ἄφισαν νὰ πέσῃ, τὸν ἐτύλιξαν μὲ τὸν μανδύαν του καὶ τὸν ἐκάθησαν καβαλικευτὰ εἰς τὸν γάϊδαρόν του. Ὁ δυστυχὴς ἦτο τόσον ἐξηντλημένος, ὥστε μόλις ἠμποροῦσε νὰ κρατῇ τὴν ἰσορροπίαν. Βλέπουσα τοῦτο ἡ Μαριτόρνα, ἡ εὐσπλαχνικὴ ὑπηρέτρια, τοῦ ἔφερεν ἐν ἀγγεῖον μὲ φρέσκον νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι. Ὁ Σάντσος τὸ ἥρπασε μὲ προθυμίαν, ἀλλ' ἅμα εἶδεν ὅτι δὲν εἶχε παρὰ νερόν, τὸ ἀπέδωσεν ἀπογοητευμένος. Τότε ἡ Μαριτόρνα, πονόψυχη ὅπως ἦτον, ἔτρεξεν εἰς τὸ σπίτι κ' ἐπανῆλθεν ἀμέσως μὲ τὸ ἴδιον ἀγγεῖον, γεμᾶτον κρασί.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΠΩΣ Ο ΦΟΥΚΑΡΙΔΗΣ ΕΠΗΓΕΝ ΕΙΣ ΤΑ ΜΕΓΑΡΑ... ΜΕ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ

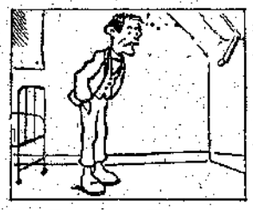

Τὴν Τρίτην τοῦ Πάσχα, ὁ Φουκαρίδης ἐπεθύμησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ Μέγαρα διὰ νὰ ἴδῃ τὴν τράπαν, τὸν περίφημον χορόν. Θὰ ἦτο πολὺ διασκεδαστικόν, ἀλλὰ ὁ Φουκαρίδης οὔτε λεπτὰ εἶχε διὰ τὸ εἰσιτήριον

τοῦ σιδηροδρόμου, οὔτε μὲ τὰ πόδια ἠμποροῦσε νὰ ὑπάγῃ, διότι τὰ Μέγαρα εἶνε πολὺ μακρυά. Τί νὰ κάμῃ; Ἔξαφνα τοῦ ἦλθεν ἡ ἰδέα νὰ ὑπάγῃ μὲ τροχοπέδιλα. Ἤξευρε νὰ «πατινάρῃ» καλά. Ἐνοίκιασε λοιπὸν μὲ ὀλίγες δεκάρες ἕνα ζευγάρι τροχοπέδιλα, τὰ ἐφόρεσε κ' ἐξεκίνησε.

Στὴν ἀρχὴ ἐπήγαινε καλὰ καὶ ἦτο κατενθουσιασμένος μὲ τὴν ἰδέαν

του. Ὕστερα ὅμως ἀπὸ τὸ δεύτερον χιλιόμετρον, ἐπειδὴ δὲν ἦτο πολὺ συνειθισμένος εἰς αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὸ σπόρτ, ἄρχισε νὰ κουράζεται φοβερά. Καὶ σὲ λίγο ἐσταμάτησεν ἐξηντλημένος.

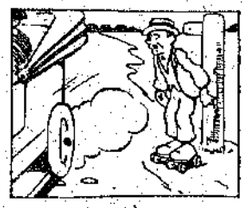

Τότε ἐσκέφθη νὰ δεθῇ ὀπίσω ἀπὸ κάνενα αὐτοκίνητον, διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του ρυμουλκούμενος. Ἀλλὰ τ' αὐτοκίνητα ποὺ ἐπερνοῦσαν ἀπ' ἔμπρός του, δὲν ἐσταματοῦσαν καθόλου· τὸν ἄφηναν ὀπίσω των μὲ ταχύτητα 60 τουλάχιστον χιλ. τὴν ὥραν! Εἶχε σταματήσῃ εἰς ἕνα στυλίσκον τοῦ δρόμου, ἀπ' αὐτοὺς ποὺ δείχνουν τὰ χιλιόμετρα. Καὶ αὐτὸ τοῦ ἐνέπνευσε μίαν ἰδέαν φωτεινήν.

«Ἔννοια σου, εἶπε, κ' ἐγὼ θὰ τὰ κάμω νὰ σταματήσουν τὰ αὐτοκίνητα!»—Ὁ στυλίσκος ἐπρόκειτο νὰ ξαναχρωματισθῇ καὶ ὁ χρωματιστὴς εἶχεν ἀφίσῃ ἐκεῖ τίς μπογιές του. Ὁ Φουκαρίδης ἐζωγράφισε

τότε εἰς τὸν στυλίσκον τὴν μορφὴν ἑνὸς χωροφύλακος. Τὸ χέρι του θὰ ἦτο ἡ πιναχὶς μὲ τὸν ἀριθμόν. Εἰς τὴν πινακίδα αὐτὴν προσήρμοσεν ἕνα παληὸ γάντι ποὺ εὑρίσκετο εἰς τὴν τσέπην του καὶ ἔπειτα ἐκρύφθη.

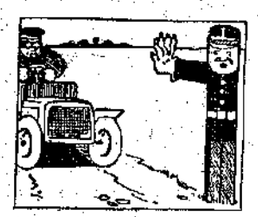

ἐκεῖ κάπου κ' ἐπερίμενε.—Σὲ λιγάκι νὰ σοῦ ἕνα αὐτοκίνητον, ποὺ ἤρχετο ὁλοταχῶς. Ὁ σωφερὲρ βλέκων εἰς τὸν δρόμον ἕνα χωροφύλακα μὲ σηκωμένο χέρι, ἠλάττωσεν ἀμέσως τὴν ταχύτητά του. «Μήπως θὰ μοῦ βλέπῃ

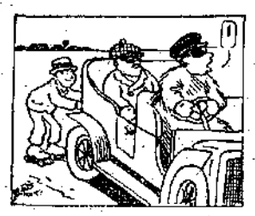

κανένα πρόστιμον διότι τρέχω πολύ;» ἐσυλλογίσθη. Καὶ ἅμα ἔφθασεν εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μέτρων ἀπὸ τὸν χωροφύλακα, ἐσταμάτησεν... Ἀλλὰ πρὸς μεγάλην του ἔκπληξιν, εἶδε τότε ὅτι ὁ δῆθεν χωροφύλαξ δὲν ἦτο παρὰ ὁ δείκτης τῶν χιλιομέτρων... καταλλήλως μασκαρευμένος! —Ὁ σωφερὲρ ἐξεκίνησε θυμωμένος διὰ τὸ πάθημά του. Ἀλλ' εἰς αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ, ὁ Φουκαρίδης ἐπρόφθασε νὰ δέσῃ ἕνα γερὸ σχοινὶ εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ αὐτοκινήτου, καὶ κρατῶν αὐτὸ τὸ ἄλλο ἄκρον, ἐρρυμουλκήθη κ' ἔφθασε χωρὶς κόπον εἰς τὰ Μέγαρα, ὅπου εἶδε τὸ πανηγύρι μὲ τὴν τράπα κ' ἐδιασκέδασε λαμπρά.

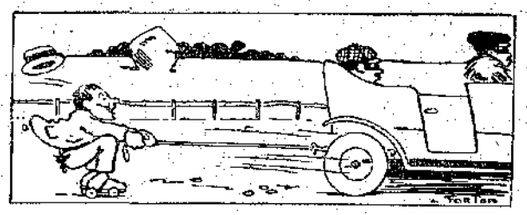

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΜΑΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΑΝΙΩΣ ἑωρτάσθη τὸ ἀθηναϊκὸν Πάσχα μὲ τόσην μεγαλοπρέπειαν μὲ ὅσην φέτος. Διότι συνέπεσαν μαζὶ ἡ Ἐθνικὴ Ἑορτή, ἡ ἐπέτειος τῆς ἱδρύσεως τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τὸ Συνέδριον τῶν Ἀνατολιστῶν. Χιλιάδες ξένων προσείλκυσεν εἰς τὴν πόλιν μας τὸ τριπλοῦν αὐτὸ πανηγύρι. Κ' ἐχορτάσαμεν ἀπὸ θεάματα ὡραῖα καὶ συγκινητικά.

Ἂς ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὴν Ἐθνικὴν Ἑορτήν. Τὰ ἄλλα χρόνια, τὰ κοινά, δὲν ἐγίνετο ἐπισήμως παρὰ μία δοξολογία εἰς τὴν Μητρόπολιν, ὅλως διόλου τυπική καὶ μᾶλλον ψυχρά, εἰς τὴν ὁποίαν μάλιστα «οἱ ἐν τέλει» ἐβαρύνοντο νὰ ὑπάγουν... Φέτος ἔγινε μία παράταξις θαυμασία καὶ ἔπειτα παρέλασις τῶν στρατευμάτων πρὸ τοῦ Βασιλέως. Ὅλαι αἱ Ἀθῆναι εὑρέθησαν ἐπὶ ποδός, μυριάδες λαοῦ κατέκλυσαν τὸ Σύνταγμα, τὴν Δενδροστοιχίαν, τὸ Ζάππειον, καὶ ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγαὶ καὶ χειροκροτήματα ἐχαιρέτων ἐπὶ δύο ὥρας τὴν ἐπίδειξιν τῆς στρατιωτικῆς μας δυνάμεως. Εἰς τὴν παράταξιν ἔλαβε μέρος καὶ ὁ «Μικρὸς Στρατός», τὰ *σκάουτς-μπούς* περὶ τῶν ὁποίων σᾶς ὡμίλησα τὴν ἄλλην φοράν. Ἑκατὸν σκράντα παιδάκια—ὁ ἀριθμός των, βλέπετε, ηὔξησε,— μὲ τὰς κομψάς των στολάς, τὰς ὀρειβατικάς των ράβδους καὶ τὸ πρωΐρως ἀρειμανίου ὕφος των, παρήλασαν καταχειροκροτούμενα. Καὶ ἦτο πραγματικῶς ὡραῖον καὶ εὐφραίνον τὸ θέαμα τῶν μικροσκοπικῶν αὐτῶν στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι μαζὶ μὲ τοὺς Δοκίμους καὶ τοὺς Εὐέλπιδας, ἐσυμβόλιζαν τὸ μέλλον... Τὸ βράδυ τῆς ἐθνικῆς ἑορτῆς, εἰς τὴν λαμπρῶς φωταγωγημένην, τὴν σημαιοστόλιστον, καὶ ἀνθρωποβριθῆ πόλιν, ἔγινε μία μεγάλη λαμπροφορία ἀπὸ τοὺς φοιτητὰς καὶ τοὺς μαθητὰς τῶν Γυμνασίων κ' ἐφωταγωγήθη φαντασμαγορικῶς ἡ Ἀκρόπολις μὲ τ' ἀθάνατα ἐρείπια.

Τὸ Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον συνεπλήρωσε φέτος ἑβδομηντοπέντη ἔτη ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς του. Ἀπὸ ὅλα τὰ Πανεπιστήμια τοῦ κόσμου ἦλθαν ἀντιπρόσωποι διὰ νὰ ἑορτάσουν μαζί του τὸν χαρμόσυνον ἰωβιλαῖον. Καὶ ἡ μεγάλη αἴθουσα τῶν

Τελετῶν τοὺς ἐδέχθη ἑορτάσιμος, καὶ λόγοι ἐξεφωνήθησαν καὶ θερμαὶ εὐχαὶ ἀντηλλάγησαν εἰς ὅλας τὰς γλώσσας. Ὑπάρχουν βέβαια Πανεπιστήμια πολὺ ἀρχαιότερα καὶ ἐνδοξότερα τοῦ ἰδικοῦ μας. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἰδικόν μας, μολονότι νέον ὅπως ἡ ἐλευθερία μας, δὲν ἐργάζεται ὀλιγώτερον οὔτε ἐκπληροῖ μικρότερον προορισμὸν ἀπὸ ἐκεῖνα. Εἶνε τὸ καλλίτερον Πανεπιστήμιον εἰς ὅλην τὴν Ἀνατολήν, ἀληθινὴ ἑστία φωτὸς εἰς μίαν ὡραίαν καὶ μεγάλην χώραν, τὴν ὁποίαν καλύπτουν ἀκόμη σκότη παλαιᾶς βαρβαρότητος. Τὰ σκότη αὐτὰ διαλύει ὁλονέν. Καὶ προοδεύει, καὶ ἀνακαινίζεται, καὶ γίνεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀντάξιον τῶν τελειοτέρων εὐρωπαϊκῶν. Εἶνε καὶ αὐτὸ ἕνα δεῖγμα τῆς γενικῆς μας προόδου, ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα, καὶ πρέπει νὰ τὸ ἀγαπῶμεν καὶ νὰ τὸ τιμῶμεν μὲ ὅλας του τὰς ἀναποφεύκτους ἀτελείας—εἶνε τόσον νέον ἀκόμη!—καὶ μὲ ὅλα τὰ παράπονα—ὑπερβολικὰ βέβαια—τὰ ὁποῖα ἀκούονται ἑκάστοτε ἐναντίον του. Ἄλλως τε ἡ 75η ἐπέτειος τοῦ Πανεπιστημίου μας συνέπεσε μὲ τὴν συμπλήρωσίν του διὰ τοῦ Καποδιστριακοῦ καὶ μὲ τὴν ἐκκαθάρισιν. Ἀπεμακρύνθησαν οἱ ἀνάξιοι καθηγηταί, διὰ νὰ εἰσέλθουν νέοι, καλλίτεροι. Πιθανὸν νὰ ἔγειναν καὶ λάθη. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ ν' ἀρνηθῇ, ὅτι τὸ σύνολον τοῦ προσωπικοῦ του, εἶνε τώρα ἀνώτερον κ' ἐξασφαλίζει τὴν ταχείαν του προαγωγήν. Μέγα τελοσπάντων κ' ἐθνικὸν ἵδρυμα τὸ Πανεπιστήμιον, ἀναποσπάστως πλέον συνδεδεμένον μὲ τὴν νέαν μας ἱστορίαν καὶ προωρισμένον νὰ ζήσῃ ὅσον καὶ ἡ Ἑλλάς. Ἂς εὐχηθῶμεν λοιπὸν νὰ ἑορτάσῃ καὶ χιλιετηρίδας!

Οἱ δὲ «Ἀνατολιστὰί» ποὺ ἦλθαν ἐδῶ νὰ κάμουν τὸ Συνέδριόν των, τί εἶνε; Εἶνε οἱ σοφοὶ τοῦ κόσμου, οἱ καταγινόμενοι μὲ τὰς γλώσσας καὶ τὰς φιλολογίας τῶν ἀνατολικῶν λαῶν, ἀπὸ τῆς σανσκρίτης καὶ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς, μέχρι τῆς Κινεζικῆς καὶ τῆς Ἰαπωνικῆς. Εἶνε οἱ μεγάλοι σοφοί, οἱ ὁποῖοι μελετοῦν αὐτὰς τὰς πηγὰς τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος. Διότι ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴν προῆλθε τὸ φῶς, ποὺ φωτίζει σήμερον τὴν Δύσιν καὶ πάλιν μίαν ἡμέραν—ποῖος εἰξεύρει!—ἡ Ἀνατολὴ θὰ φωτίσῃ τὸν κόσμον. Ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴν προῆλθον ὅλαι αἱ θρησκεῖαι, καὶ ὁ Χριστιανισμὸς καὶ ἡ μεγάλη ἐκείνη θρησκεία τοῦ Καλοῦ, ἡ ὁποία λέγεται Ἑλληνισμός... Οἱ Ἀνατολιστὰί λοιπὸν ὅλου τοῦ κόσμου συνέρχονται κάθε τόσον. Πρὸ τεσσάρων ἐτῶν, τὸ δέκατον πέμπτον Συνέδριόν των ἔγεινεν εἰς τὸ Κάϊρον. Τότε δὲ ἀπεφασίσθη τὸ δέκατον ἕκτον νὰ γίνῃ φέτος εἰς τὰς Ἀθήνας. Καὶ ἡ ἔναρξις ἐκηρύχθη ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος Διαδόχου ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, μέσα εἰς τὸν Παρθενῶνα, τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα. Μετὰ τὸν Διάδοχον ὡμίλησεν ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, ἔπειτα ὁ πρύτανις κ. Λάμπρος, καὶ κατόπιν οἱ ξένοι ρήτορες, ἀντιπρόσωποι τῶν Πανεπιστημίων ἢ μέλη τοῦ Συνεδρίου. Διότι μὲ τὴν ἔναρξιν τοῦ Συνεδρίου τῶν Ἀνατολιστῶν εἶχε συνδυασθῇ καὶ ἡ ἑορτὴ τοῦ Πανεπιστημίου μας. Ἡ τελετὴ ἦτο πραγματικῶς ἔξοχος καὶ οἱ παρευρεθέντες, προπάντων οἱ ξένοι, οἱ ἐλθόντες ἀπὸ τὰς πλέον μακρυνὰς χώρας δι' αὐτήν, δὲν θὰ τὴν λησμονήσουν ποτέ. Πουθενὰ ἀλλοῦ βέβαια δὲν ἠμπόρεσαν νὰ συνέλθουν εἰς ἕνα τόσον ἱερὸν καὶ ἔνδοξον τόπον: μέσα εἰς τὸν Παρθενῶνα!

Εἶνε περιττὸν τώρα νὰ τονίσω τὸ κέρδος ποὺ ἔχει ἡ Ἑλλὰς ἀπὸ τὰς μεγάλας αὐτὰς διεθνεῖς πανηγύρεις. Τὸ ἐννοεῖτε. Οἱ ξένοι λαμβάνουν ἀφορμὴν νὰ μᾶς ἐπισκεφθοῦν, νὰ μᾶς γνωρίσουν καὶ νὰ ἰδοῦν ὅτι δὲν εἴμεθα οἱ βάρβαροι ποὺ νομίζουν... Ἐκτιμοῦν τὰς προόδους μας, θέλγονται ἀπὸ τὴν φιλοξενίαν μας, μαγεύονται ἀπὸ τὸ κλῖμά μας καὶ γίνονται φιλέλληνες. Μὲ ἀληθῆ φιλελληνισμὸν ἐκφράζονται τωόντι ὅλοι οἱ ξένοι αὐτῶν τῶν ἡμερῶν. Λατρεύοντες τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα, μανθάνουν νὰ γαποῦν καὶ τὴν νέαν. Καὶ μᾶς χρειάζεται τόσον πολὺ αὐτὴ ἡ ἀγάπη!... Ὡραῖον τὸ Πάσχα μας φέτος, μεγαλοπρεπές, διασκεδαστικόν, ἀλλὰ καὶ χρήσιμον.

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Χάριν διασκεδάσεως

Ἰδοὺ ἕνας λαβύρινθος. Πρόκειται νὰ εἰσέλθωμεν ἀπὸ τὸ Α καὶ νὰ ἐξέλθωμεν

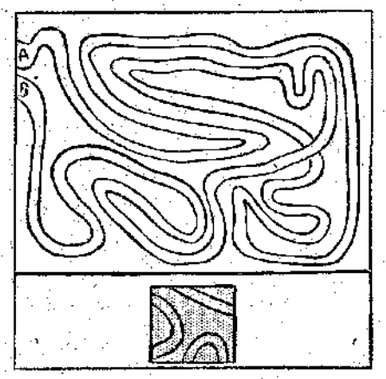

ἀπὸ τὸ Β. Ἀλλ' εἶνε ἀδύνατον, διότι μετ' ὀλίγον θὰ εὑρεθῶμεν πρὸ ἀδιεξόδου. Ἂν ὅμως τοποθετήσωμεν εἰς ἓν μέρος τοῦ Λαβυρίνθου τὸ κάτωθι φαιὸν τετραγωνίδιον, ἡ συγκοινωνία ἀποκαθίσταται καὶ εἰμποροῦμεν νὰ ἐξέλθωμεν ἀπροσκόπτως. Ἀλλ' εἰς ποῖον μέρος πρέπει νὰ τοποθετηθῇ τὸ τετραγωνίδιον, διὰ νὰ ἐπέλθῃ αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα; Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ τὸ ἰδῆτε. Ἐν τῷ μεταξύ, χάριν διασκεδάσεως, προσπαθήσατε νὰ τὸ εὕρετε μόνοι σας.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α') Τυπογραφικὰ Λάθη

Εἰς μίαν ἐφημερίδα ἀνεγινώσκοντο προχθὲς τὰ ἑξῆς:

«Ὁ κόρος διετηρήθη γαμπρός. Μόνον τὸ ἑσπέρας ἔπαυσεν ὀλίγη τροφή, ἀλλὰ ἔπιασεν ἀμέσως».

Τί νὰ ἤθελε νὰ εἰπῇ;

β') Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ Εἰκόνος ἀντεστραμμένη

Ἐσταλὴ ὑπὸ τῆς Συλβίας

— Ἄκου, Νέστορ, ἄλλα τόσα
Παιγνιδάκια θὰ μαζέψῃς,
Ἂν μπορέσῃς ἕνα πρᾶγμα
Τώρ' ἀμέσως νὰ μαντέψῃς:
Δέν μου λὲς πόσον παρᾶ
Ἔβγαλ' ἀπ' τὸν κουμπαρᾶ;
— Δὲν τὸ ξέρω, μὰ ρωτάω
Τοῦτα τὰ καλὰ παιδιά.
— Ρώτησ' τα καὶ θὰ στὸ ποῦνε
Μ' ὅλη... τὴν ἀναποδιά.

γ') Παίγνιον

Ἐσταλὲν ὑπὸ τῆς Γοργοῦς

Α	ΑΤ	ΛΑ	ΔΑΙ	ΒΟΙ
ΚΕ	Α	Α	ΤΙ	Ι
ΜΩΝ	ΧΑ	Ω	ΚΗ	ΤΙ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ ἀνωτέρω συλλαβαί, ὥστε νὰ ἀποτελεσθοῦν τέσσαρες χῶραι τῆς Ἑλλάδος.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ ταχυδρομεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του ***μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον.*** Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τὸ ὁποῖον θὰ ἀποτελεσθῇ, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν ***διὰ κλήρου*** μερικοὺς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως ***δωρεάν.***

Λύσεις τοῦ 15ου φύλλου

α')	ὁ	ἑ	κ	α	ἶ	π	π	ο	ι

β') Ἰνδιάνος, Ἀλέκτωρ, Μελεαγρίς, Περιστερά.

Ἴδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομὴ τοῦ Κεφ Β

ΒΑΡΒΑΡΑ ΕΘΝΗ

Ὁ Κὺρ Στέλιος ὁ ξενοδόχος εἶνε πασίγνωστος εἰς τὴν Ἑλληνικὴν παροικίαν τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἀγαθότατος, λευκόθριξ πρεσβύτης, μ' ἐξυρισμένον μύστακα ὡς καρδινάλιος, πολύπειρος. Εἶνε φοβερὰ ἡ ἀποστροφὴ ἣν αἰσθάνεται πρὸς πᾶν μὴ ἑλληνικόν. Πάντα μὴ Ἕλληνα τὸν θεωρεῖ βάρβαρον. Καὶ πρώτους-πρώτους τοὺς Ἀμερικανούς.

—Μά, Κὺρ Στέλιο μου, εἶνε λαὸς ζωηρός, εὐφυής...

— Καλὲ τί εὐφυής... Βάρβαρα ἔθνη! Ὅλοι οἱ σοφοὶ καὶ ρήτορες τοῦ κόσμου δύνανται εἰς μάτην νὰ ἐξαντλήσουν τὴν σοφίαν των καὶ τὴν ρητορικήν των, ὑποστηρίζοντες τὸ ἀντίθετον. Ὁ Κὺρ Στέλιος θ' ἀρκεσθῇ νὰ τοὺς ἀποστομώνῃ μὲ τὴν ἑπφδόν:

— Βάρβαρα ἔθνη!

***

Μίαν Κυριακὴν ἔκαμα τὸν συνήθη μου περίπατον εἰς τὸ πάρκον. Ἐκεῖ εἰς μίαν ἀπόκεντρον γωνίαν ἦσαν μαζευμένοι ἄνδρες καὶ παιδιά. Καὶ ὅλοι μαζὶ παρετήρουν μετ' ἀσυνήθους ἐνδιαφέροντος δύο μικρὰ παιδιά, ἡλικίας 10 - 12 ἐτῶν, ποὺ ἐφιλονείκουν καὶ ἐκτυπιῶντο. Ἔπαιζαν τὸ Ἀγγλικὸν λεγόμενον «*Φάϊτ*». Γροθιὲς κατὰ πρόσωπον, μύτες σπασμένες, μοῦτρα παραμορφώμενα, μάτια κόκκινα, στόματα αἱμαχωμένα, ἴσως - ἴσως καὶ δόντια σπασμένα,—ἰδοὺ τὸ ὡραῖον θέαμα οὗτινος ἀπήλαυον οἱ παρεστῶτες, ὀλίγον βεβαίως διαφέροντες ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους Ρωμαίους, τοὺς θεατὰς ἀγρίων μονομαχιῶν. Καὶ τὰ παιδιὰ εἰς ἄθλιαν κατάστασιν, κατάκοπα, ἐξηντλημένα, καταλερωμένα καὶ καθημαγμένα, ἐξηκολούθουν τὸ φάϊτ χωρὶς καμμίαν ὄρεξιν καὶ διατεθειμένα νὰ εὐγνωμονῶσιν ἐκεῖνον ὅστις θὰ τὰ διεχώριζε·— καὶ ὅμως ἐπέμενον ν' ἀλληλοδέρωνται πρὸς τέρψιν τῶν μεγάλων, οἱ ἀποῖοι, κατὰ τὴν ἀξιοθαύμαστον Ἀγγλοσαξωνικὴν συνήθειαν, δὲν ἐπέτρεπον εἰς κανένα νὰ ἐπέμβῃ ὅπως τὰ διαχωρίσῃ, ἀνυπόμονοι νὰ ἴδωσι τὸ τέλος τοῦ *ἀπανθρώπου παιγνιδίου*.

Τότε χωρὶς νὰ θέλω ἐνεθυμήθην τὸν Κὺρ Στέλιον καὶ ἐσκέφθην, ὅτι εἰς αὐτὴν τουλάχιστον τὴν περίστασιν, εἶχε πλήρες δίκαιον νὰ φρονῇ ὅσα ἐφρόνει. Καὶ ἀπομακρυνόμενος ἐψιθύρισα:

«Βάρβαρα ἔθνη!»

(Νέα Ὑόρκη) *Χιαβάθας*

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ - ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

24 Μαρτίου

Ὦ τὴν τρισένδοξην ἡμέραν ποῦ θ' ἀνατείλῃ αὔριον, ὦ τὴν λαμπρόφωτην τῆς ἀγάπης γιορτὴ ποῦ θὰ ξημερώσῃ!

Στολισμένη μὲ δάφνης κλωνάρι κ' εἰς τῆς ἀγάπης τὸ μύρο λουσμένη, θὰ ἑορτάσῃ κάθε Ἑλληνικὴ ψυχὴ τὴν ἐλευθερίαν τῆς πατρίδος, τὴν ἀνάστασιν τῆς ἀνθρωπότητος! Ἔσβυσαν τῆς σκλαβιᾶς οἱ τετρακόσιοι χρόνοι καὶ εἰς τῆς ἀληθείας τὸ φῶς ἐκρύφτηκε τὸ ψεῦδος!

Τιμὴ καὶ δόξα εἰς τοὺς γιγαντομάχους προγονους μας κι' ἀγάπη αἰώνια εἰς τοῦ Χριστοῦ μας τὴν ἀλήθεια! Ἀνέζησε τὸ γένος μας, ἀναγεννήθη ἡ ἀνθρωπότης.

Ὦ! τὴν τρισένδοξην ἡμέραν ποῦ θ' ἀνατείλῃ αὔριον, ὦ τὴν λαμπρόφωτην τῆς ἀγάπης γιορτὴ ποῦ θὰ ξημερώσῃ!

Μόνωσις

ΕΙΝΕ

Εἶνε μιὰ κατεργαρούλα
μ' ἀνοιξιάτικο φουστάνι,
ποῦ τὸν κόσμο νὰ γελάῃ
μὰ καὶ νὰ θυμώνῃ κάνει.

Τὶ ὤμορφη, τὶ πλουμιστή,
ἡ κατεργαρούλ' αὐτή!
Εἰς τὰ πονηρά της μάτια
λάμπει ὅλη ἡ εἰρωνεία
καὶ τὸ γελαστό της στόμα
εἶνε ἕτοιμο γι' ἀστεῖα.

Κ' εἶνε φοβερὴ ψευτρούλα
ἡ μικρὴ κατεργαρούλα·
Παίρνει ὕφος σοβαρό,
θέλει νὰ σὲ πλησιάσῃ..
πρόσεξε πολύ, γιατὶ
ἔρχεται νὰ σὲ γελάσῃ!

Μιὰ σὲ κάνει καὶ γελᾷς
μὲ τὰ ἐλαφρὰ τ' ἀστεῖα;
μιὰ σὲ κάνει καὶ θυμώνεις
γιὰ παθήματα γελοῖα
καὶ αὐτὴ 'κ τὸ γελασμό σου
κάθετ' ἀπὸ μακρυὰ
καὶ γελᾷ μὲ τὸ θυμό σου.

Μιὰ φορὰ τὸ χρόνο μόνο
μιὰ ἐπίσκεψι μᾶς φθάνει,
σὲ μιὰ 'μέρα ὅλο τὸν κόσμο
ἄνω· κάτω τόνε κάνει

Φεύγει ἔπειτα ἡ μικρούλα
μὲ τὰ ὀλόξανθα μαλλιά,
«καὶ τοῦ χρόνου, μᾶς φωνάζει,
εἶμαι... ἡ Πρωταπριλιά».

Συλβία

Ο ΟΙΚΤΟΣ

Στὴν φίλη Ζουλέικα

Μιὰ ἄμαξα κατέβαινε ἀπὸ τὸν μεγάλο εὐθὺ δρόμο, ἀργὰ-ἀργὰ σὰν νεκροφόρος, καὶ οἱ μαθηταὶ ποῦ μόλις εἶχαν σχολάσει, ἐπλησίασαν νὰ ἰδοῦν τὶ συμβαίνει.

Μία κυρία ἀκκουμβισμένη σὲ μεγάλα προσκέφαλα, ἐκάθητο ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ τοῦ ἁμαξιοῦ καὶ ἀπέναντί της ἕνας κύριος. Τὸ ὑπερβολικὰ ὠχρὸ πρόσωπο τῆς κυρίας ἦτο τρομακτικό, μολονότι τὰ χλωμὰ καὶ διαφανῆ χαρακτηριστικά της διετήρουν ἀκόμη ἴχνη παληᾶς ἐμμορφιᾶς. Εἶχε μιὰν ἔκφρασι πόνου μόλις συγκρατουμένου καὶ τὰ σφιγμένα χείλη της ἔδειχναν ὅλη τὴν πίκρα ποῦ κλειοῦσαν.

Ἡ ἄμαξα ἐσταμάτησε 'στὴν θύρα τοῦ Ξενοδοχείου καὶ ὁ κύριος, βοηθούμενος καὶ ἀπὸ τὸν θυρωρό, κατέβασε μὲ κόπο τὴν ἄρρωστη. Ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιὰ ποῦ λυπήθηκε πολὺ τὴν ἄρρωστη κυρία, ἐφώναξε «ά! τὴν καϋμένη, θἄνε φθισική!» Ὁ σκληρὸς αὐτὸς οἶκτος ἔφθασε εἰς τὴν ἀκοὴν τῆς κυρίας καὶ τὴν ἔκαμε νὰ χλωμιάσῃ πιὸ πολύ· θέλησε τότε νὰ δείξῃ ὅτι δὲν ἦτο τόσο ἀξιολύπητη καὶ προσεπάθησε μόνη της νὰ φθάσῃ 'στὴν θύρα· ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε κ' ἐξηντλημένη ἐστηρίχθη ἐπὶ τῶν δύο ἀνδρῶν. Καὶ γιὰ νὰ κρύψῃ τὰ δάκρυα ποῦ ἦσαν ἕτοιμα νὰ χυθοῦν, προσπάθησε νὰ γελάσῃ· ἀλλὰ τὸ γέλιο της ἦταν πιὸ πικρὸ κι' ἀπ' τὸ πικρότερο κλάμμα...

Ἂν ἀλήθεια λυπᾶσθε καὶ ἀγαπᾶτε ἐκεῖνον ποῦ πάσχει, ποτὲ μὴ τοῦ δείξετε οἶκτον, γιατὶ ὁ οἶκτος πληγώνει βαθειά.

Βάρκα τοῦ Κανάρη

ΨΑΡΑΔΕΣ ΣΤΟ ΓΟΡΜΟ

Ἤτανε μεσάνυχτα, ὁ οὐρανὸς αἴθρ-ος ἀλλ' ἀσέληνος. Μάϊος μῆνας καὶ ἡ δροσιὰ τῆς νύκτας ἔφερε μιὰν εὐχάριστον εὐωδία. Εὑρισκόμην στὸ νερόμυλο τοῦ χωριοῦ μας. Εἴχαμε πολλὰ ἀλέσματα καὶ ἀργήσαμε. Ὅλο καὶ ἐνύσταζα, ὅτε ἀκούω ἕνα παρατεταμένο σφύριγμα. Ξυπνῶ καὶ ἕνας φόβος μ' ἐκυρίευσε, διότι στὰ μέρη ἐκεῖνα συχνάζουν πολλαὶ ληστοσυμμορίαι. Ἡ μητέρα μου μὲ εἶδε φοβισμένο καὶ γελῶντας μοῦ εἶπε: «Δὲν εἶνε τίποτα, ψαρεύουν στὸ ποτάμι.» Μόλις μοῦ εἶπε, ψαράδες, ἐθάρρεψα. «Θὰ πάγω νὰ ἰδῶ», τῆς λέγω· καὶ ἔφυγα. Εἰς ἑκατὸν βημάτων ἀπόστασιν, εἶδα φῶς ἀσθενές· ὑποθέσας δὲ ὅτι ἐκεῖ θὰ ἦσαν, κατευθύνθην πρὸς αὐτούς. Πλησιάσας, προσεπάθουν νὰ ἀναγνωρίσω κανένα, ἀλλὰ ματαίως ἐκοπίασα... Ἦσαν τὸ ὅλον τρεῖς· ὁ ἕνας ἐκράτει λυχνίαν, καὶ οἱ δύο μὲ τὲς *πόζες* συνελάμβανον ἰχθῦς. Ἡ ὄψις των ἦτο φοβερά, διότι ὅλες ἡ κάπνες τῆς λυχνίας εἶχαν ἐπισωρευθῇ ἐπὶ τῶν προσώπων των. Καθὼς ἦσαν προσηλωμένοι εἰς τὸ ἔργον των, δὲν μὲ ἀντελήφθησαν· καὶ ἐγώ, ἀλλάξας ἰδέαν, δὲν τοὺς ὡμίλησα, ἀλλὰ σιγὰ-σιγὰ πάλιν ἐπέστεψα εἰς τὸν νερόμυλον, σκεπτόμενος καθ' ὁδόν:

Πῶς κοπιάζουν οἱ πτωχοὶ ἐπάνω στὰ βραχάκια,
στὰ κρῦα τοῦ Γορμοῦ νερὰ
καὶ μεσ' τῆς λάμπας τὴν καπνιὰ
νὰ πιάσουνε ψαράκια!..

Γορμὸς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Διδάσκαλος.— Ἐάν, *Βαρελότο*, κάμῃς μίαν διαίρεσιν καὶ σοῦ εἰπῇ κανεὶς ὅτι δὲν εἶνε ὀρθή, τί θὰ κάμῃς διὰ νὰ πσφύγῃς πᾶσαν ἀντίρρησιν;

Τὸ *Βαρελότο.*— Ἐγώ; θὰ τοῦ πῶ: ἔχετε δίκαιον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Περσέως

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΛΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

[*Ἴδε φυλλάδιον 4ον, σελὶς 38*]

1.—Εἰς τὴν σελίδα 29, στήλη γ', στίχ. 33, λείπει ἡ λέξις *μικρό*. [Ὀλίγοι τὴν ηὗραν. Οἱ περισσότεροι ἔγραψαν *μῆνα, χρόνο, καλὸ* κτλ. Ἀλλὰ ὁ κουτοπόνηρος Μπεσὺ μόνον *μικρὸ νοῆκι* θὰ ἔλεγεν.]

2.—Εἰς τὴν σελίδα 30, στήλη α', στίχ. 10, λείπει ἡ λέξις *ἄδειασε* [Μερικοὶ ἔγραψαν *κένωσε* ἢ *καθάρισε*. Πολλοὶ ἁπλῶς *ἄνοιξε*. Ἀλλὰ τὸ φυσικώτερον ἀπ' ὅλα δὲν εἶνε τὸ *ἄδειασε*;]

3.—Εἰς τὴν σελίδα 30, στήλη β', στίχ. 31, λείπει ἡ λέξις *προετοιμάσῃ*. [Ἐδῶ θὰ ἐταίριαζαν καὶ ἄλλαι, καὶ καλὰ ἔκαμαν ὅσοι τὰς ἔγραψαν ὅλας... διὰ νὰ διαλέξω.]

4.—Εἰς τὴν σελίδα 31, στήλη α', στίχ. 34, λείπει ἡ λέξις *ἀκκουμβοῦσε*. [Καὶ τὸ *ἐστηρίζετο* θὰ ἐπήγαινε, διὰ τοῦτο τὸ ἐλογάριασα ἐπιεικῶς εἰς μερικοὺς ποῦ ηὗραν πολὺ ὀλίγας λέξεις.]

5.—Εἰς τὴν σελίδα 31, στήλη β', στίχ. 6, λείπει ἡ λέξις *ἀδράνεια*. [Ἡ *ναυδρίτης* θὰ ἔλεγεν ἢ *ἀδράνεια*· τοῦτο ἐμαντεύετο ὡς ἀντίθετις τοῦ *δραστήριος* ποῦ εἶνε παρακάτω.]

6.—Εἰς τὴν σελίδα 32, στήλη β', στίχ. 60, λείπει ἡ λέξις *μεγαλοπρεπῆ*. [Καὶ τὸ *ἐκτεταμένην* θὰ ἐπήγαινεν, ὄχι ὅμως καὶ τὸ *ἀπέραντον* ποῦ εἶνε παρακάτω.]

7.—Εἰς τὴν σελίδα 33, στήλη β', στίχ. 34, λείπει ἡ λέξις *δάκτυλα*. [Ἀπορῶ πῶς τὴν ηὗραν τόσον ὀλίγοι, ἀφοῦ ἡ φρασις, ἐπὶ σκότους, εἶνε τόσον κοινή· δὲν βλέπει κανεὶς, λέγουν, οὔτε τὸ δάκτυλό του.]

8.—Εἰς τὴν σελίδα 34, στήλη β', στίχ. 5, λείπει ἡ λέξις *διασκεδάσῃς*. [Φῶς φανερὸν ἀπὸ τὴν παρακάτω φράσιν.]

9.—Εἰς τὴν σελίδα 35, στήλη β', στίχ. 17, λείπει ἡ λέξις *ἀντεῖχεν*. [Ἐλάχιστοι τὴν ηὗραν.]

10.—Εἰς τὴν σελίδα 36, στήλη β', στίχ. 58, λείπει ἡ λέξις *χαρούμενα*. [Εὐκολώτατον!]

11.—Εἰς τὴν σελίδα 37, στήλη β', στίχ. 1, λείπει ἡ λέξις *ἐμυρίσθην*. [Κι' αὐτὸ ἐλάχιστοι τὸ ηὗραν, ἀλλ' ὁμολογουμένως ἦτο κάπως δύσκολον.]

12.—Εἰς τὴν σελίδα 37, στήλη β', στίχ. 50, λείπει ἡ λέξις *συντομότατα*.

Κανεὶς δὲν ηὗρεν ἀκριβῶς καὶ τὰς 12 λέξεις. Ἡ *Μόνωσις*, ἡ ὁποία ἔχει τὸ ρεκόρ, εὗρε μόνον 10. Ἔπειτα ἔργεται ὁ *Ἐξόριστος Βιολιᾶς* μὲ 9 λέξεις καὶ ἄλλοι τρεῖς μὲ 8, ἐκ τῶν ὁποίων διὰ κληρου ὁ ἕνας παίρνει Δεύτερον Βραβεῖον καὶ οἱ ἄλλοι δύο Τρίτον. Διὰ κληρου ἐπίσης ἀπὸ τοὺς ἑπομένους δώδεκα, οἱ ὁποῖοι εὗρον 7 λέξεις, ἕνας παίρνει τὸ ὑπολειπόμενον βραβεῖον καὶ οἱ ἄλλοι περνοῦν εἰς τὸν Α' Ἔπαινον.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ *Μόνωσις* [10Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἐξόριστος Βασιλιᾶς* [9Ε].—*Κάρμεν* [8Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Πύρρος* [8Ε].—*Χάων* [8Ε].—*Ἐξόριστος Ἀτθίς* [7Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [7Ε] εἰς ἕκαστον:) *Δούκισσα τοῦ Λάντσεϊ.*—*Ἀπόγονος τοῦ Κολλοκοτρώνη.*— *Συριανὴ Ἄβρα.*— *Ἀεροναυτοπούλα.*—*Λύρα τοῦ Φεραίου.*—*Συλφίς.*—*Ροδοπαῖος Ἑλληνόπαις.*—*Σημαιοφόρος Ἔλλην.*—*Τὸ Σβυστὸ μας Κανδήλι.*—*Μέλλων Ναυτόπαις.*

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: (ἀπὸ [5Ε[εἰς ἕκαστον:) *Σωφραζέττα.*—*Ἕνα Χιωτάκι.*—*Ρέμπελος.*—*Γέρω-Δήμος.*—*Βάρκα τοῦ Κανάρη.*—*Μπιρμπιλουμάκης.*— *Κολόμπα.*— *Ἀλεξάνδρα Γ. Καζαντζῆ.*— *Γλυκεῖα Ἐλπίς.*— *Κυανόλευκη Σημαία.*—*Πρίγκιψ τοῦ Βυζαντίου.*—*Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη.* — *Ματωμένο Φεγγάρι.*—*Παρήγορος Ἄγγελος.*— *Ξανθομάλλης.*—*Σχολοστόλιστος Χίος.*— *Πλοίαρχος Νέμος.* — *Μελαχροινὴ Ἑλληνοπούλα.*—*Κρανυῆ Νίκης.*— *Ἑλληνικὸν Ἀίσθημα.*—*Φοῦλι.*—*Νέλκε.*— *Ἡρωΐς τοῦ 21.*—*Λουλούκα καὶ Ζιζίκα Ν. Ἀγγελοπούλου.*— *Ἐσωερράδα.*—*Χριστόφορος Α. Νάλτσας.*—*Φύλαξ τοῦ Μοιχάβου.*—*Γιὲκὴ Στοργή.*—*Εὐτυχὴς Ψαρᾶς.*—*Ἄγνωστος.*

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [3Ε] εἰς ἕκαστον:) *Ἠχὼ τῆς Ἠπείρου.*—*Νησάκι τῶν Γιαννίνων.*—*Γλυκὸ Χαμόγελο.*—*Γαλάτεια.*—*Καλαμιά.*—*Ἀλύτρωτος Ἑλλάς.*—*Συλβία.* — *Ἑλλὰς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.* — *Ροδοδάκτυλος Ἠώς.*—*Λύρα τοῦ Ὀρφέως.*—*Γέρω Θωμᾶς.* *Ματαιωθεῖσα Ἐλπίς.*—*Φωτοβόλον Ἄστρον.* *Κασιανή.*—*Μουσηγέτης Ἀπόλλων.* —*Ἑλλὰς τοῦ Ρήγα.*—*Δωδωναῖος.*—*Ἀσιατικὸ Ἀκρογιάλι.*—*Μικρὰ Ἀριστοκρατίς.*—*Σταυρούλα Γ. Μαρκέτου.*—*Ζιζάνιον τοῦ Ἀρσακείου.*—*Ὑδραϊκὸς Χάνος.*—*Στεναγμὸς τοῦ Ἀνέμου.*—*Ἀφελὴς Ξανθούλα.*—*Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος.*

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [Ε] εἰς ἕκαστον:) *Βοσπορεία Ἀύρα.*—*Μαγευτικὸς Βόσπορος.*—*Ἀγάπη τῆς Πατρίδος.*—*Σύνταγμα.* *Φουσταναέλλα τοῦ Βύρωνος.*— *Ἀνεμώνη τῶν Πατηαίων.* — *Βιθυνὴ Ἑλληνοπούλα.* — *Ἰνδὴ Καστριωγιαννάκη.*—*Ἠχὼ τῶν Ἀκροκεραυνίων.*—*Ἀττικὸς Οὐρανός.* — *Ξανθὸ Ἑλληνόπουλο.*—*Ἄρης.*—*Ἀκακία.*—*Ἑλληνικὸς Οὐρανός.*—*Κ. Ι. Μελετόπουλος.*—*Ἀνουρος.*—*Ἔνδοξον Σοῦλι.*—*Λευκοκύμαντος Αἰγιαλός.* *Περσεύς.*—*Ἱππότης τοῦ Μεσαίωνος.*—*Ἀρματωλὸς τοῦ Πίνδου.*—*Ὀδυσσεὺς Ἀνδροῦτσος.*—*Ρόδου Μοσχοβόλημα.*—*Στυλιανὸς Ι. Ἱππαψιμάδης.*—*Ἥλιος τῆς Ἐλευθερίας.*—*Ἀθανάσιος Διάκος.*—*Λουκία Χ. Κυριακάτου.* *Ἀναξαγόρας.*—*Ἕσπερος.*— *Βαρελότο.*—*Γλυκεῖα Ἑλλάς.*—*Θαλῆς.*

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 28 Μαρτίου 1912

ΟΛΙΓΗ ἀλληλογραφία σήμερα, διότι τ' ἀποτελέσματα τῶν Λευκῶν Λέξεων δὲν ἄφησαν πολὺν τόπον.

Πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ εὐχαριστήσω καὶ ν' ἀντευχηθῶ ἐκείνους ποῦ μοῦ ἔστειλαν πασχαλινὲς κάρτες. Εἶνε πολλοὶ καὶ δὲν μπορῶ νὰ τοὺς ἀναφέρω, ἀλλ' ἂς εἶνε βέβαιοι ὅτι μὲ συνεκίνησεν ἰδιαιτέρως τὸ δεῖγμα αὐτὸ τῆς τρυφερᾶς των ἀγάπης.

Μὲ λύπην μου πληροφορεῦμαι, ὅτι ὁ ἀγαπητός μας *Περσεὺς* εἶνε πολὺ ἄρρωστος. Εὔχομαι περαστικά.

Προτιμοῦν τὰς ξένας γλώσσας ἀπὸ τὴν ἰδικήν των, ὅσοι εἶνε ἀνόητοι, *Δωδωναῖε*. Ἔστειλα τὸ βραβεῖον τῆς ἀδελφῆς σου.

Ἀρματωλὲ τοῦ Πίνδου, οὔτε νὰ χωρίζῃς ἕνα ἕνα τὰ γραμματόσημα ποῦ μοῦ στέλλεις, οὔτε νὰ τὰ κολλᾶς διὰ νὰ μὴ πέσουν. Ἔννοια σου καὶ μὲ μεγάλην προσοχὴν ἀνοίγω τὰ γράμματά σας. Καὶ τρίχα νὰ ἔχετε μέσα, δὲν θὰ μοῦ φύγῃ.

«Προχθὲς—μοῦ γράφει ὁ *Μαστροχαλαστής*,—ἡ καθηγητής μας ἔκαμε μίαν διάλεξιν περὶ μεγάλων ποιητῶν, καὶ ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸν συγγραφέα τοῦ Δὸν Κιχώτου, τὸν ἐξόμνησε πολύ. Κ' ἐγὼ ἐκαμάρωνα διότι ἡ Διάπλασις δημοσιεύει τὸ περίφημόν του ἔργον».

Σὲ συγχαίρω, *Συλβία*, καθὼς καὶ τὴν *Καλαμιάν*, διὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ καλοῦ σας καθηγητοῦ. Νὰ τώρα ποῦ θὰ τὸν ἔχετε καὶ τοῦ χρόνου! Θὰ 'πῶ εἰς τὴν *Κρητικοπούλαν* καὶ τὴν *Ἐξόριστον Ἀτθίδα*, ὅτι τὰς εὐχαριστεῖς διὰ τὰ ὡραιότατα δελτάριά των.

Ὄχι, *Ξανθὲ Μαρκήσιε*, αὐτὴ δὲν ἐχάθη ἀφοῦ ἦτο συστημένη· ἠμποροῦσε ὅμως νὰ ὑπεξαιρεθῇ τὸ περιεχόμενον, καὶ τότε θὰ ἦτο τὸ ἴδιο ὡς νὰ ἐχάνετο. Μόνον ἡ ταχυδρομικὴ ἐπιταγὴ δὲν χάνεται ποτέ. Εἶνε τὸ ἀσφαλέστερον μέσον.

Ἡ *Μικρὰ Ἀριστοκρατὶς* μοῦ γράφει, ὅτι ὁ ἀδελφός της ἦτο ἄρρωστος μὲ πυρετόν. Ὅταν ὅμως ἔλαβε κάτι Μικρὰ Μυστικά, ἐσηκώθη ἀμέσως μὲ χαρὰν καὶ τὰ ἐδιάβαζε ὡράς. Ἡ μητέρα του παρεξενεύθη πῶς ἔγειναν ἔτσι ἐξαφνα καλά, καὶ ἐκεῖνος τῆς εἶπε: «Νὰ ποῦ ἡ Διάπλασις μοῦ ἔστειλε καλλίτερο γιατρικὸ ἀπ' αὐτὰ ποῦ μοῦ δίδετε σεῖς!»

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ζεφυρέτις*, *Καλαμιά*, *Πηγὴ Ἀγάπης* (ὀψόμεθα!) *Σημαία τοῦ Ἀβέρωφ*, *Ἀνεξαγόρας*, *Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη*, *Βάρκα τοῦ Κανάρη*, *Ἀκακία*, *Λευκοκύμαντος Αἰγιαλός*, *Λύρα τοῦ Φεραίου* καὶ *Ἡρωΐς τοῦ 21*.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Εγκρίνονται: Ἡ «Ἐλπὶς» τοῦ *Ἑσπέρου*—«Ποιήματα» τῆς *Λύρας τοῦ Φεραίου*—«Δυὸ οὐρανοὶ» τῆς *Ἀκακίας*—Διάφορα τῆς *Μπαρουτοκαπνισμένης Γαλανόλευκης*—«Στὴ Σημαία» τοῦ *Ἀναξαγόρα*—Διάφορα τοῦ *Μοναστηράκι τοῦ Λεοβάδου*—Ποιήματα τοῦ *Κύματος*—«Τὸ στολισμα τῆς Ἀναστάσεως» τῆς *Βάρκας τοῦ Κανάρη*—Ἀνέκδοτα, ἱστορικὰ καὶ ἄλλα, Παίγνια, Παιδ. Πνεύματα κλπ. διάφορων.

Απορρίπτονται: «Περνοῦν τὰ χρόνια» (κατάλληλον γιὰ παιδιά)—«Σηκωθῆτε!» («Ἀτεχνοὶ στίχοι καὶ πολυλογία»)—«Πρὸς τοὺς πεπαιδευμένους» (Τὶ εἶνε αὐτό; δημοτικὸν ἢ μίμησις;)—«Χωρικὸς καὶ βελανίδι» (ἔχει πολλὰς ἀτελείας· καὶ ἐτεντώθη πέραν τοῦ δέοντος)—«Τὸ Φεγγαράκι» καὶ «στὴ θάλασσα» (ἀτεχνα)—«Παραίνεσις» (πολὺ ἀργά· ἂν τὸ ἔστελλες πρὸ μιᾶς ἑβδομάδος)—«Τὸ Κεφαλάρι χιονισμένο» (πάει νὰ λέμε γιὰ γιόνια τώρα τὴν ἄνοιξι; παράκαιρο)—«Οἱ δυὸ φίλοι» (πολὺ γνωστόν)—«Ἀπὸ τὸν βίον τοῦ Μ. Ναπολέοντος» (ἀκατάλληλον)—«Πῶς εἶνε καὶ πῶς τοὺς κομπίζομεν» (ξενικόν.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: *Ξανθὸς Μαρκήσιος α.* (Ε. Κ.) *Ναύτης τοῦ Δελφίνος* (Α. Λ.) *Ζιζάνιον Συριανοῦ Παρθεναγωγείου κ.* (Α Σ.) *Κῦμα τοῦ Ἑλληνοπούλου κ.* (Ν. Κ.) *Μαντεῖον τῆς Δωδώνης κ.* (Τ. Ε.) *Ἐθνικὸν Λάβαρον α.* (Α.Ε.) *Ἡρωϊκὸν Ἀρκάδι α.* (Α.Τ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἑξῆς: Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις ἑκάστου φύλλου λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτὰ ἡ λέξις.— Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα δὲν δημοσιεύονται.— Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπεδώσεν εἰσέτι ὁ προτείνων].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπ θυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ὁ *Ἑλληνόπαις* (0) μὲ *Ἀφελὴ Ξανθούλαν*, *Μικρὰν Ἀριστοκρατίδα*, *Καλαλίαν Πηγήν*, *Συλβίαν*, *Τοοὐτζεραν*— τὸ *Μαραμένο Φοῦλι* (0) μὲ *Ξανθὸ Ἑλληνόπουλο*.

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Γαλάτειαν* (Ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) *Κῦμα* (καλλίτερα λίγα-λίγα.) *Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου* (καὶ βέβαια θὰ προσδεύσῃς.) *Σφίγγα* (χαίρω ποῦ ἔγεινες καλά· γράφε μου τώρα συχνότερα.) *Μοναστηράκι τοῦ Λεσβάδου* (χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασίν σου· ψευδώνυμα ὄχι, δὲν λέγονται.) *Ἀπόγονον τοῦ Κολοκοτρώνη* (βρᾶδεῖον ἔστειλα.) *Ρόδου Μοσχοβόλημα* (εὐχαριστῶ· τὰ ζητηθέντα ἐστάλησαν.) *Ἑλληνόπαιδα* (νὰ σὲ ἰδῶ λοιπόν!) *Ἀφελῆ Ξανθούλαν* (ἔστειλα μ' ἐπιστολήν.) *Ἐλληνικὴν Θεότητα* (ἐλήφθησαν.) *Τρελλόπαιδο τῆς Κερκύρας* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) *Στεναγμὸν τοῦ Ἀνέμου* (καμμίαν φορὰν γεμίζουν τὸ τουφέκι μὲ ἅλατι, καὶ ὄχι μὲ σκάγια ἢ μὲ σφαῖρας, διὰ νὰ μὴ φονεύσουν, οὔτε νὰ πληγώσουν, ἀλλ' ἁπλῶς νὰ τσούξουν.) *Ἀριστείδην Καστρ.* (εὐχαριστῶ πολὺ-πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· θὰ τοῦ τὸ γράψω· γράφε μου καὶ σὺ συχνά, ἔστω καὶ μὲ μολύβι, γιὰ νὰ μαθαίνῃς.) *Τέλλον Ἄγραν* (χαιρετίσματα στὸν *Υἱὸν τῆς Σεμέλης* καὶ περαστικά του.) *Ἀπηλπισμένην Κόρην* (ἐλήφθησαν, εὐχαριστῶ πολὺ ἔγεινες καλά;) *Ἀναμπαμπούλαν* (ποῦ μοῦ γράφει σήμερα, καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ πρώτη ἐπιστολή ποῦ γράφει στὴ ζωή της· τί καμάρι γιὰ μένα!) *Κ. Π. Μπεν.* (Ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) *Υἱκὴν Στυγὴν* (ναί, καὶ ἔστειλα λυσόχαρτο.) *Εὐγενὲς Ἰδανικὸν* (ἐλήφθησαν.) *Ἕσπερον* (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις.) *Ἄρην* (ἐλήφθησαν.) *Φυσιολάτριδα* (χαίρω ποῦ ἔγεινες καλά.) *Πρίγκιπα τοῦ Βυζαντίου* (περίεργον νάργοῦν τόσον!) *Τραλλιανὸν* (ὅταν στέλλῃ κανεὶς 15 Ἀσκήσεις, καὶ αἱ 15 εἶνε ὡραῖαι, τοῦ γράφω 15+15=30· αὐτὸ δὲν θὰ πῇ ὅτι ἔστειλε 30 Ἀσκήσεις πραγματικῶς, ἀλλ' ὅτι αἱ ὡραῖαι τοῦ ἐμετρήθησαν δυὸ φορές· ἐννάσες τώρα;) *Κρητικοπούλαν, Συρανὸν Πολεμιστήν, Γλυκεῖαν Ἐλπίδα, Γόρδιον Δεσμόν, Μαραμένο Φοῦλι, Ὑπερασπιστὴν τοῦ Ἔθνους, κλ. κτλ.*

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *28 Μαρτίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

12ος Διαγωνισμὸς Λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις τῶν μηνῶν Δεκεμβρίου—Μαρτίου Πνευματ. Ἀσκήσεων.

(Αἱ λύσεις δεκαὶ μέχρι τῆς 10ης Μαΐου).

172. Δεξίγριφος

Τὸ πρῶτον μου θὰ εὕρῃς εἰς τὰ πλοῖα,
Τὸ ἄλλο μου ἀκρωτήρι ἑλληνικόν,
Τὸ ὅλον μου εἰς κάθε σπίτι ὑπάρχει,
Ὡς ἔπιπλον παραπολὺ κοινόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χάμ

173. Συλλαβόγριφος

Ἓν ἐπίρρημα ποῦ ξέρεις
Μὲ δυὸ σύμφωνα ἑνώνω
Καὶ τῆς ὑδραγείου σφαῖρας
Μέγα τιμῆμα φανερώνω.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτάκι τοῦ Ἀβέρωφ

174. Μεταγραμματισμὸς

Νῆσος τοῦ Αἰγαίου εἶμαι·
Ὅπως εἶμαι ἂν μάφίσῃς·
Τὸ κεφάλι μου ἂν ἀλλάξῃς
Βασιλέα θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης τῶν Μεδίκων

175. Ἀστὴρ

* * * Νάντιτατασταθοῦν οἱ
* * * ἀστερίσκοι διὰ γραμμά-
* * * των οὕτως ὥστε νὰ ἀνα-
* * * I * * * γνώσκεται: Ὁριζον-
* * * τίως ἀρχαῖος ἀρχιτέ-
* * * κτων, καθέτως πόλις τῆς
* * * Ἑλλάδος, διαγωνίως δὲ πορθμὸς τῆς Ἑλλάδος καὶ Γάλλος τραγικὸς ποιητής.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Φοῦλι

176. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν περίφημον Μάντιν, τὰ δὲ δεύτερα γράμματα ἀρχαῖον ὄνομα εὐρωπαϊκοῦ Κράτους γνωστότατον:

1, Ὄρος τῆς Ἑλλάδος· 2, Υἱὸς τοῦ Δαυΐδ· 3, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 4, Πολύτιμον μέταλλον· 5, Κράτος τῆς Ἀφρικῆς· 6, Ἀρχαία πόλις τῆς Λυδίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ροδοπαίου Ἑλληνόπαιδος

177. Μικτὸν

τχς-οι-νθηαι-τς-ιααεω

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζωίνης

178. Γρῖφος.

μ μ
μ *O* μ *Φὼρ*
μ μ
μ
———— 1
N N

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἠχοῦς τῆς Ἠπείρου

Τέλος τοῦ 12ου Διαγωνισμοῦ

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἀρχίζει νέος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 11

99. Ἱσπανία (εἰς, Πάν, ἰα.)—100. Ἰαπωνία-Λαπωνία.—101. Ἀσῆρ-Ἄρης.

102.
P
ΔΟΣ
ΡΟΔΟΣ
ΣΟΣ
Σ

103.
Α Κ
ΑΓΡΑ
Φ Α
ΕΚΛΑ
Ι Μ
ΟΣΣΑ
Σ Ι

104. *Ὁ Θεὸς πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησεν.* (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στίχους, λαμβανομένου ἐναλλὰξ ἑνὸς γράμματος ἀριστερόθεν καὶ ἑνὸς δεξιόθεν, ἕως νὰ μείνῃ ἡ μεσαία στήλη, ἀναγινωσκομένη μόνη της ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω.)—105-106. 1. *Κρήτη* (μΗΤΗΡ Καὶ ...) 2. *Τῆνος* (πόΣΟΝ ΗΤο...)—107. ΑΡΧΕ ΣΑΥΤΟΥ (Ἄτακτος, Ρυπαρός, Χρήσιμος, Ἐπιμελής, Σώφρων, Ἀσθενής, Ὑπερήφανος, Τραγύς, Ὄνειρον, Ὑγεία.) — 108. Δίκαια πράττων σύμμαχον ἕξεις Θεόν.—109. *Ἡ περισπωμένη εἶνε τόνος* (ὑπὲρ-εἰς πω μὲ νῦ η-ναι τόνος.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἐξ λέξεις ἁπλαῖ.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

ΛΥΡΑ ΤΟΥ ΦΕΡΑΙΟΥ

ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

Ψηφίσατε ὅλοι τὸν ἀγαπητόν μας.
Δάφνης Στέφανον.

Δώσατε καὶ μίαν ψῆφον εἰς τὸν
Ἀλέξανδρον Μαυροκορδάτον (ΙΒ', 66)

Ἀγαπητοὶ φίλοι,

Εἶμαι βέβαιος ὅτι πάντες ἀγαπᾶτε τὸ δοξασμένο *Στεφάνι τῆς Δόξης*. Πιστεύω ἀκόμη ὅτι θὰ θέλετε νὰ εὕρετε καὶ περίστασιν νὰ δείξετε τὴν ἀγάπην σας. Ἰδοὺ λοιπόν! ἡ περίστασις ἦλθε. Θὰ δείξετε τὴν ἀγάπην σας, ἐὰν ψηφίσετε πάντες τὸν

Δάφνης Στέφανον! (ΙΒ', 68)

Διατί, *Μικρὰ Ἀριστοκρᾶτις*, θὰ ἀλλάξῃς τὸ ψευδώνυμόν σου;—*Ἀφελὴς Ξανθούλα.* *(ΙΒ', 67)*

Ἔχομαι Cartes Postales πρὸς βράβευσιν μέχρι 17ης Ἀπριλίου. Λοιπὸν ὅσοι θέλετε, ἐμπρός!—*Δάφνης Στέφανος*, P. R. Ναύπλιον. *(ΙΒ', 69)*

Ὑπὸ τὸ κάτωθι ψευδώνυμον ἐμφανιζομένη χαιρετῶ πάντας τοὺς συναδέλφους. Ἰδίως δὲ τοὺς ὁμωνύμους *Δάφνης Στέφανον*, καὶ *Δάφνης Κλωνάρι*.—*Δάφνης Ἄνθος.*

Τὴν Ἀπηλπισμένην Κόρην καὶ Ἄγκυραν τῆς *Εὐτυχίας* εὐχαριστῶ διὰ τὰ ἐν τῷ c.p. γραφέντα.—*Δάφνης Στέφανος.* *(ΙΒ', 71)*

Φιλτάτη Ἄγνωστος, γιὰ τὴ γιορτή σου χίλιες εὐχές.—*Δάφνης Στέφανος.*

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 16ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 157)

ΑΘΗΝΩΝ: Χρυσὸ Παγῶνι, Ἔλλη Μέμιτσα, Βασ. Κ. Νικολάου, Ω. Θωμόπουλος, Ἄρης Ἀριστ. Χατζηιωάννου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Μιχ. Ν. Ἀκριβός.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ: Δημ. Π. Βάλβης.

ΒΟΛΟΥ: Ι. Θ. Παλούκας, Χαρίκλεια Ἐμ. Κάτσικα, Σπ. Ἐμ. Κάτσικας, Ἀχ. Δημ. Σακελλαρίου, Ἰωαν. Ζάμπαλος, Παναγ. Δ. Μαγώλης, Δημ. Χ. Χριστοδούλου, Δημ. Κ. Χονδρός.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Τάκης Γ. Μπαγδατόπουλος.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Γοργώ, Ναυσικὰ Μουσούρη, Σπ. Μαυρογιάννης, Φιφὴ Γ. Σκάρπα, Ἀλκυών.

ΛΕΧΑΙΝΩΝ: Ρίκα Ν. Ἀγγελοπούλου.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Θάνος Π. Σκάγιαννης.

ΠΑΤΡΩΝ: Γιαν. Β. Παπανικολάου, Χρυσάνθη Μωραΐτου, Ἀνεμώνη.

ΣΥΡΟΥ: Ἑλένη καὶ Μαργαρίτα Μ. Ἔβερτ.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ· Διπλοῦς Μενεξὲς (15, 16).

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ· Λιλίκα Δ. Λαρδίκου.

ΥΔΡΑΣ· Φλώρα Α. Μουσταῖζῆ, Ἀννίτσα Θ. Πετροπούλου.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ· Σοφία Κοζαδίνου, Νίκος Κοζαδίνος, Τεφψιχόρη Κανισκέρη, Χρυσαλλίς, Παναγ. Ν. Ζαμορίας, Ζεφυρίτις, Ἔνδοξος Ἰωλκίς, Μπουμπουκάκι.

ΒΟΥΡΔΩΝ· Ἀναξαγόρας.

ΚΥΔΩΝΙΩΝ· Ἀθηνᾶ Ε. Λάδαινα.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΠΟΛΕΩΣ· Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου, Βυζαντινὴ Ἀηδών.

ΣΑΜΟΥ· Νίκος Κ. Μάνωλας, Κώστας Κ. Μάνωλας, Χριστοφ. Χ. Δημητραίου, Μανουὴλ Δ. Καΐπας, Νίκος Ξ. Γιοκαρίνης, Νίκος Ξένου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο: ΠΑΝΑΓ. Ν. ΖΑΜΑΡΙΑΣ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ ΝΑΥΣΙΚΑ ΜΟΥΣΟΥΡΗ ἐν Κερκύρᾳ, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἕκαστος ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου.

Οἱ ἀποστείλαντες ἄγευ δεκαλέπτου τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, οὔτε οἱ ἀποστείλαντες πεντάλεπτον ἀντὶ δεκαλέπτου. [Γραμματόσημον ὀθωμανικὸν 10 παρὰ ἰσοδυναμεῖ μὲ 5 λεπτά· ὥστε διὰ 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρᾶ].

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Ἀπριλίου:

ΘΕΑΤΡΟΝ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

[Ψυχοπατέρας — Τρίτος — Κωμῳδία τοῦ Θανάτου — Μυστικὸ Κοντέσσας Βαλέραινας. — Φωτεινὴ Σάντρη. — Στέλλα Βιολάντη. — Ραχήλ. — Πειρασμός. — Ψυχοσάββατο. — Χερουβείμ.]

Κάθε Τεῦχος, δεκαπενθήμερον, θὰ περιέχῃ ἀπὸ ἓν ὁλόκληρον ἔργον, καὶ θὰ στοιχίζῃ εἰς τοὺς ἐγγραφομένους ἀπὸ τώρα συνδρομητάς

ΜΟΝΟΝ 80 ΛΕΠΤΑ

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἀγ. Θεοδώρων.—2259